

Arrest

nr. 152 975 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 7 oktober 2014, als ascendent ten laste van een Nederlandse onderdaan, elk een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 1 april 2015 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers op 8 april 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.10.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis. §2. eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).’

Om dit aan te tonen legt betrokkene volgende documenten voor:

- attest van het OCMW Sint-Truiden dd 12.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen recht had op enige steun (leefloon)*
- een 'affidavit' dd. 13.08.2014 en een 'sworn affidavit' dd. 05.11.2014 waarin betrokkene verklaart dat zowel hij als zijn echtgenote financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon en zelf geen inkomsten of eigendommen hebben. Aangezien dit een verklaring op eer betreft die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs van zowel onvermogen van betrokkene als van financiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon*
- ongepersonaliseerde rekeninguittreksels van ABN-AMRO voor de periode maart-augustus 2014 waaruit blijkt dat er maandelijks een bedrag van €300 werd overgemaakt aan betrokkene. Echter, uit deze documenten kan niet met zekerheid opgemaakt worden dat deze betalingen afkomstig zijn van de referentiepersoon. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon aan betrokkene*
- loonfiches voor de periode maanden oktober (indiensttreding op 21.10.2014) — november 2014: uit deze documenten blijkt dat hij in de maand november 2014 een maandloon had van €1251,09. Echter, gezien de referentiepersoon twee volwassenen, zijnde zowel zijn vader als zijn moeder, ten laste wil nemen, kunnen deze bestaansmiddelen niet als toereikend worden beschouwd.*

Gezien. betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Schending van art.3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht .

Verwerende partij stelt dat verzoekers het volgende niet hebben aangetoond :

1) Dat ze voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste waren van de referentiepersoon

2) Dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen

3) Dat ze effectief onvermogen zijn

Verwerende partij stelt dat de verklaring van verzoeker dat zowel hij als zijn echtgenote financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon en zelf geen inkomsten of eigendommen hebben, een verklaring op eer is.

Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid zou kunnen getoetst worden, kan deze verklaring volgens verwerende partij niet als afdoende bewijs aanvaard worden van zowel onvermogen van verzoekers als van financiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon.

Verder stelt verwerende partij dat uit de ongepersonaliseerde rekeninguittreksels van ABN-AMRO voor de periode maart-augustus 2014 niet met zekerheid kan opgemaakt worden dat de betalingen afkomstig zijn van de referentiepersoon

Tenslotte stelt verwerende partij dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zijnde de zoon van verzoekers niet als toereikend kunnen worden beschouwd.

Gezien de verwerende partij simpelweg stelt dat de verklaring op eer inzake de inkomsten en eigendommen van verzoekers niet als afdoende bewijs kan beschouwd worden van zowel onvermogen van verzoekers als van financiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon.

Dat verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met deze verklaring zonder enig onderzoek te voeren hieromtrent.

Verwerende partij legt in haar beslissing niet uit welk ander document had kunnen voorgelegd worden.

Zelfs indien deze documenten als onvoldoende bewijs moeten beschouwd worden, dan gelden ze tenminste als een BEGIN VAN BEWIJS, in die zin dat het aan de verwerende partij was om, op meer diepgaande wijze, uit te leggen waarom volgens haar de stukken niet voldeden.

(zie Rvv 10584 dd. 28.04.2008)

De stortingen van € 300 per maand (in de periode maart-augustus 2014) van ABN-AMRO zijn gebeurd van de rekening van de zoon van verzoekers. Dit kan geïdentificeerd worden.

Verwerende partij stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, gezien hij zijn beide ouders ten laste zal nemen.

Verwerende partij verwijst enkel naar de inkomsten van de maand november 2014 en motiveert verder niet waarom dat de bestaansmiddelen als ontoereikend dienen te worden beschouwd.

Verzoekers verwijzen hierbij naar het attest van het OCMW van Sint-Truiden dd. 12/12/2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen recht had op enig leefloon.

Hiernaast verwijzen ze naar de maandelijkse stortingen van € 300 van ABN-AMRO door hun zoon waaruit blijkt dat verzoekers voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste waren van de referentiepersoon.

Zelfs indien men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan minstens 120 % van het leefloon, dan nog mag verwerende partij de aanvraag niet automatisch afwijzen zonder een behoeftenanalyse te maken van het gezin op basis waarvan ze bepalen welke bestaansmiddelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Dat in casu door verwerende partij geen behoeftenanalyse werd gemaakt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.

Er wordt onzorgvuldig gemotiveerd dat de echtgenote van verzoeker niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerder stelt kortweg dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

DVZ schendt door deze onzorgvuldige motivering het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Het recht op gezinshereniging (art. 40bis) werd geschonden door verwerende partij, gezien de zoon van verzoekers wel degelijk beschikt over toereikende bestaansmiddelen zoals vereist door de Vreemdelingenwet, gewijzigd door de wet van 8 juli 2011.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de documenten voorgelegd door verzoekers niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van hun financiële afhankelijkheid van hun zoon."

2.2.1. De aangevoerde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt verzoekers het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd, omdat zij niet hebben aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Meer concreet wordt geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare

gegevens niet afdoende blijkt dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon, noch in het verleden noch op heden, nu niet afdoende blijkt dat zij effectief onvermogen zijn, dat zij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste waren en evenmin dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om hen ten laste te nemen. Hierbij wordt ook ingegaan op de verschillende stukken zoals voorgelegd door verzoekers ter ondersteuning van hun aanvragen. Daarnaast wordt verzoekers elk bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat hun legaal verblijf in België is verstreken.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun middelen niet zozeer aangeven van mening te zijn dat de bestreden beslissingen niet of niet afdoende zijn gemotiveerd, doch wel dat zij niet akkoord kunnen gaan met de beoordeling door het bestuur van hun aanvragen op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekers beriepen zich ten overstaan van het bestuur op hun hoedanigheid van familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

In casu dienden verzoekers aldus het bewijs te leveren dat zij ten laste zijn van de Nederlandse descendent die zij wensen te vervoegen in België. De Raad wijst erop dat een familielid van een burger van de Unie dat voorhoudt op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet een recht op verblijf van meer dan drie maanden te kunnen laten gelden moet aantonen dat hij, gezien zijn financiële en sociale toestand, de materiële steun nodig heeft van deze burger van de Unie om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Er dient sprake te zijn van een situatie van reële afhankelijkheid en de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het

moment dat men verzoekt om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12; RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

De Raad wijst erop dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager immers vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan verweerder toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Zoals reeds werd aangehaald, oordeelde verweerder dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoekers ten laste zijn van de referentiepersoon, noch in het verleden noch op heden, nu niet afdoende blijkt dat zij effectief onvermogen zijn, dat zij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste waren en evenmin dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om hen ten laste te nemen. Verzoekers stellen ten onrechte dat de door hen voorgelegde stukken niet in overweging zijn genomen bij de beoordeling. Deze werden wel degelijk bij de beoordeling betrokken, doch er werd geoordeeld dat deze onvoldoende aantonen dat verzoekers ten laste zijn van de referentiepersoon.

In dit verband stelde verweerder allereerst, wat een voorgelegde '*affidavit*' van 13 augustus 2014 en een '*sworn affidavit*' van 4 november 2014 betreft waarin verzoeker verklaart dat hij en zijn echtgenote financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon en zelf geen inkomsten of eigendommen hebben, dat deze stukken verklaringen op eer betreffen die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en om deze reden niet kunnen worden weerhouden als afdoende bewijs zowel van onvermogen als van financiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon. Gelet op deze motivering kunnen verzoekers geenszins voorhouden als zou met deze stukken geen rekening zijn gehouden. Verweerder heeft op duidelijke wijze gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat deze stukken niet kunnen volstaan als bewijs van het ten laste zijn. Een algemene stelling dat deze stukken nader hadden moeten worden onderzocht vermag deze beoordeling niet te weerleggen. Er blijkt ook geenszins welk nader onderzoek in dit verband nuttig kon zijn geweest. De Raad benadrukt verder andermaal dat het verzoekers vrij stond het bewijs van het ten laste zijn met alle volgens hen nuttige bewijsstukken aan te tonen, zodat zij niet dienstig kunnen voorhouden dat het aan verweerder toekwam uit te leggen welke stukken zij dan wel hadden kunnen of moeten voorleggen. Verzoekers geven ten slotte aan dat deze stukken minstens als een begin van bewijs kunnen worden aanvaard, waaruit volgens hen volgt dat op een meer diepgaande wijze diende te worden uitgelegd waarom deze stukken niet voldoen. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat wel degelijk wordt toegelicht waarom verweerder oordeelt dat deze stukken op zich geenszins een afdoende bewijs kunnen vormen, met name omdat deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Deze motivering is op zich afdoende. Daarnaast heeft verweerder in de motiveringen van zijn weigeringsbeslissingen ook vastgesteld dat geen andere bewijsstukken voorlagen die van aard zijn het bewijs te kunnen leveren van het effectief ten laste zijn van de referentiepersoon. Betreffende de daarnaast overgemaakte rekeninguittreksels oordeelde verweerder zo dat niet blijkt dat de hierin opgenomen stortingen afkomstig zijn van de referentiepersoon. Het kennelijk onredelijk karakter van deze motiveringen wordt niet aangetoond. In zoverre verzoekers in dit verband wijzen op rechtspraak van de Raad, dient te worden vastgesteld dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en verzoekers ook in gebreke blijven aan te tonen dat het gelijke situaties betreft.

Zoals reeds werd aangestipt, oordeelde verweerder dat ook de aangebrachte rekeninguittreksels van ABN-AMRO voor de periode maart-augustus 2014 waaruit blijkt dat er maandelijks een bedrag van 300 euro werd overgemaakt aan verzoeker niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon aan verzoekers. Hiertoe wijst hij erop dat de rekeninguittreksels ongepersonaliseerd zijn en hieruit niet met zekerheid kan worden opgemaakt dat deze betalingen afkomstig zijn van de referentiepersoon. Verzoekers betogen dat deze betalingen wel degelijk afkomstig zijn van de referentiepersoon en dat dit kan worden '*geïdentificeerd*'. De Raad stelt evenwel vast dat het door verweerder gestelde dat uit de bij de aanvraag voorgelegde bankuittreksels op zich niet blijkt dat het betalingen betreft door de referentiepersoon steun vindt in het administratief dossier. Verzoekers maken ook geenszins concreet aannemelijk dat de voorgelegde stukken alsnog toelaten vast te stellen dat dit wel degelijk het geval zou zijn. Het kwam nochtans aan verzoekers toe het

bewijs te leveren dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon. Ook op dit punt tonen verzoekers niet aan dat verweerder zijn beoordeling niet heeft gesteund op de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde.

Verzoekers geven met hun betoog verder nog aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door het bestuur dat de referentiepersoon niet zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen om hen ten laste te nemen. De vaststellingen dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon volstaan evenwel als motieven om te besluiten dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon zoals vereist in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De geuite kritiek op de vaststelling dat de referentiepersoon niet zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen om hen ten laste te nemen, waarbij ook wordt gesteld dat een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd, is aldus te beschouwen als een bijkomend, overtollig motief dat door verweerder is opgenomen in de bestreden weigeringsbeslissingen. De eventuele gegrondheid van een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissingen. Een onderzoek hiervan is dan ook niet noodzakelijk (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Daarnaast moet worden geduimd dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

Verzoekers geven verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun verblijfsaanvragen en dat zij deze aanvragen met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekers houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

2.2.5. Beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS